

הטבעות והחרות.

צט

שבים אנו אל מושגי הטבע גם במובן הרווחני, וזהי תפארתנו, הרווחניות, המוסר, השקיקה האליהית, כשהיא מוכרתת בתיר חטיבת טבעית, הרי היא מארגנת את האדם העולם והחיים במערכה של אושר עליון נשגב אידיאלי, והעולם היין ומתתקן במלכות שדי.

מי זה לא ישtopicק פות, שהייה הטוב והצדק טبع קניי בכל נפש,ומי זה לא ישאף, שהדור החיים העליונים בהוד רוחניות שיגוב מציאותם יהיו נאוגדים בעוצם הטבעיות שלהם. מי לא ירע שנצחון הטוב והחיים ע"פ הרע והמות הוא מאוחז בהקביעות של הטוב והחיים בתוכיות הטבע הפסודרת האיתנה. ובתווך המושג של הטבע מבינים אנו כבר, מה היא העבודה האליהית, מה היא חובתה של תורה בקיומה ותפארתה, עד כמה העולם צרייך מזון ופרנסה רואנית, כדי להתקיים באופיו, כדי שהאידיאליות תעמד בו בראש.

אנחנו נkeh מ הטבע את העו שלה, את איתניותה, את הסדר המדויק שלה, את התמדתה וסקיזתה, את מתינותה, ואת העמדה הבתויה המתגללה בחזיותו גבוי עצמה. אבל נשחרר מעורונגה, מפאראותה, מהכרחותה העבודתיות, משילחת כונתה, וחסرون אידיאליותה. והננו אז הולכים קוממיות, צועדים על במתים ארץ, נוחחים נחלה בפי מצרים, לובשים עד והדר, ושוקחים ליום אחרון.

אבל מפני שביעולם האידיאלי היצירתי של התוכן המעשי כו"ו כי אידיאל רצוני וopianי עליון, שגיע בהכרח למפלת לטפלה מכפלותו המוגבלת במעטה, מתוך כך נקשרים כתרים גם מבני הדעת המפריטה של הקשורים בכל חזוי חייהם בעולם המוגבל ההוא, והכתירים עולים בכח הננו שבעיקר מהותם, ונמצא שהכל מתחדש חיים ולמציאות חירומית עליונה.

זהו חלק התאם, שיש במסורת, בקדושת התהנגה ושמירת תורת אם בלא נטישה. אבל המגמה שבחאים התוריים היא התעלות אופייתה אל העולם השאייפתי, שממקורה העליון נתן הוא את כל כח הצמיחה והרטיבות לככל העולם המעשי כו"ו.

עד היכן הוא הגבול של החירות האציינית, הוא דבר הסמלי מן העין, ובאמת אין לה גבול, כי נחלה היה בפי מצרים. אפילו החלק היותר קירוש מהעבדות הנשנתית הוא כבר מטייל פגס בנשמה. והאדם הולך דוא ומשתלים, בהיותו הולך למשרים, הולך הוא ומשתחרר מכל שעבוד של ציור ורעיון באור החירות האציה, שבמושתתו, חלק איזה ממילא, ונשمات שדי מרומים. אמנם גבול החירות אין לו ערך מצד עצמו, אבל ערך גדול יש לו מצד מקרוין, מצד דרכי ההתעה שבו. אין לך אדם שאינו משועבד לדרעות ומדות ותוכנות קדומות, המשפילות את הדר נפשו, ולפעמים יש שהוא קורא בשם חרות אינו כי אם שעבוד פאייזה מצב קדום. גרווע ושפֿ. על כן בעין פקוחה צרייך האדם להתבונן על מהות החירות. בשעה שהוא שואף איה, למען לא תתחזק לו העבדות השפלה בחירות.